

tal van schoone vrouwen en meisjes, — zooals ze dit door geheel Holland van nature zijn, meldt de hoofschrijver — den belangwekkenden, schitterenden stoet gade, terwijl de prins met aandacht den welkomstgroet leest.

Daarna ging het hooge gezelschap verder. Voordat men de houten brug, over de Oude haven over ging, trok eene kleine eerepoort van groen en takken, versierd met de wapens van Holland en Rotterdam, de aandacht, terwijl zich bovenaan het koninklijk wapenschild vertoonde, bekroond door een keizerlijken adelaar en met dit devies: «Nec spe, nec metu», d. i.: «Noch door hoop, noch door vrees». Daarbij stonden deze verzen:

*Nec frigere metu, nec spe lactarier ulla.
Quid nisi magnanimi pectoris indicium (1).*

Niet ver van daar had eene vertooning plaats, waarbij door levende personen werd voorgesteld, hoe Jason in het land van Colchis gekomen was om het Gulden Vlies te halen, en hoe Medea, in de tooverkunst meer ervaren dan iemand ter wereld, in liefde voor hem ontbrandde; hoe zij hem onderrichtte op welke wijze hij de verschrikkelijke bewakers van het Gulden Vlies, vooral den draak zou kunnen overwinnen; hoe hij dien vlammen spuwenden draak doodde en diens tanden zaaide, hoe hij den akker beploegde met de woeste stieren, en eindelijk, hoe uit dat zaad vele gewapende mannen geboren werden, die Jason allen overwon, daar ze door Medea's hulp op elkander aanvielen en elkander doodden.

(1) Het is het kenmerk van een dapper gemoed, noch door vrees machteloos te zijn, noch zich door eenige hoop te laten misleiden.